

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce: V.K.**, nar. „X“, bytem „X“, **zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Procházkou, advokátem**, se sídlem Rooseveltova 16, 301 00 Plzeň, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2015, č.j. KrÚ 55371/2015/ODSH/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1.6.2015, č.j. CR 037007/2015 ODP/Ma, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit tím, že dne 31.8.2014 v 15:01 hodin, řídil jako řidič motorové vozidlo tov. zn. VW Sharan, SPZ: XY v obci Prachovice v ul. Chrudimská u hřbitova, čímž porušil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců uložený

rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 3.4.2014, č.j. OSA/P-1786/13-D/49, které nabylo právní moci dne 28.7.2014.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. včas. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

Žalobce namítá, že nebyl řádně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jelikož správní orgány nepostupovaly dle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v ust. § 2 správního řádu, zejména odst. 2 citovaného usnesení. Žalobce namítá, že na jeho jednání nelze aplikovat ust. § 2, § 3 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož absentuje jeden ze základních pojmových znaků přestupku, a to subjektivní stránka přestupku ve formě zavinění. Žalobce uvádí, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Dále uvádí, že udělil plnou moc k zastupování panu K. S. v době, kdy byl stále držitelem řidičského oprávnění a byl tímto zmocněncem ujistěn, že o řidičské oprávnění nepřijde. Žalobce uvádí, že se svého zmocněnce pokoušel kontaktovat telefonicky i v místě trvalého bydliště, ale bez úspěchu. Zastupování výše uvedeným zmocněncem považuje žalobce za chybu, nestandardní, netransparentní a v rozporu s právním řádem. Žalobce tak namítá, že v době kontroly ze strany Policie ČR o odnětí řidičského oprávnění a zákazu řízení, ne jeho vinnou, nevěděl. Ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, argumentem *a contrario* nebylo jeho jednání přestupkem, neboť zcela absentuje zavinění.

Dále žalobce uvádí, že rozhodnutí je datováno 27.8.2015 a k poštovní přepravě bylo předáno až 23.9.2015, když dne 1.9.2015 byl přestupek promlčen. Na základě těchto skutečností podal žalobce trestní oznámení.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ohledně námitky absence subjektivní stránky přestupku setrval na závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí, když na toto rozhodnutí plně odkazuje. Ohledně námitky promlčení přestupku uvedl, že rozhodnutí bylo vypraveno na adresu trvalého pobytu žalobce 27.8.2015. Dne 14.9.2015 se obálka s žalovaným rozhodnutím vrátila zpět, když na adrese sídlí městský úřad Přelouč. Žalované rozhodnutí bylo potom vypraveno na jinou adresu, a to S.K.N. 2501, P., kde si ji žalobce osobně převzal. Dle žalovaného nebylo rozhodnutí doručeno po uplynutí roční promlčecí lhůty od spáchání přestupku, jelikož ke dni 29.9.2014 byly zahájeny úkony trestního řízení ve smyslu § 337 odst. 1 písm. a) zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Věc byla dle ust. § 159 odst. 1 písm. c) zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), pro projednání přestupku správnímu orgánu předána dne 23.12.2014, správnímu orgánu doručena 30.12.2014. Doba, po kterou bylo vedeno trestní řízení, tj. ode dne 29.9.2014 do 30.12.2014 (85 dnů) se do lhůty dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, nezapočítává, rozhodnutí tak bylo dle názoru žalovaného doručeno ve lhůtě a v souladu se zákonem.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž po veřejném projednání věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, se řidič dopustí přestupku, když v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona řídí vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění podle § 81 cit. zákona. Výrokem rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 3.4.2014, č.j. OSA/P-1786/13-D/49, které nabylo právní moci dne 28.7.2014, byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Na základě spisového materiálu orgánu Policie ČR (listy č. 1 – 44 správního spisu) je prokázáno, že žalobce dne 31.8.2014 v 15:01 hodin řídil jako řidič motorové vozidlo tov. zn. VW Sharan, SPZ: XY v obci Prachovice v ul. Chrudimská u hřbitova. Krajský soud tak považuje na základě spisového materiálu za prokázané, že se žalobce dopustil jednání popsáno ve skutkové podstatě přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ostatně v posuzovaném případě nebylo toto mezi účastníky sporné. Žalobce tak nijak nepopírá, že byl řidičem vozidla ani nenapadá naplnění objektivní stránky přestupku, žalobce toliko a výslovně popírá, že byla naplněna subjektivní stránka přestupku. Žalobce v žalobě totiž namítá, že v jeho jednání chybělo zavinění a to přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu ust. § 4 odst. písm. b) zákona o silničním provozu. Tuto námitku žalobce ostatně vznesl již v odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalovaného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když se ztotožnil s právním názorem žalovaného a odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž k žalobním námitkám doplňuje následující právní argumentaci.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Dle § 3 citovaného zákona *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Ze správního spisu, z uvedené právní úpravy a ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vyplývá, že v případě žalobce se jednalo o přestupek z nedbalosti. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel *a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Pokud jde o zavinění, žalovaný i správní orgán prvního stupně správně uzavřely, že obviněný jednal s nevědomou nedbalostí ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům

vědět měl a mohl. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2008, č.j. 1 As 56/2008-70 se podává, že lze z ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích rozlišit dva znaky nevědomé nedbalosti, které musí být naplněny kumulativně. Prvním znakem je skutečnost, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem naplnění nevědomé nedbalosti je skutečnost, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. Zaviněním pak musí být pokryta celá skutková podstata přestupku. Při posouzení nedbalosti je tak třeba vycházet z možností na straně žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2008, č.j. 1 As 56/2008-70). Žalobce v žalobě opakovaně tvrdí, že nevěděl, že bylo vydáno rozhodnutí, které mu uložilo zákaz činnosti ve formě zákazu řízení, a to z toho důvodu, že byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem panem K. S., který mu tuto okolnost nesdělil.

Krajský soud tak při posouzení zavinění žalobce vycházel především z rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 3.4.2014, č.j. OSA/P-1786/13-D/49, z doručky, rozhodnutí o odvolání ze dne 16.7.2014, č.j. KrÚ 46978/2014/ODSH/13, z vyjádření žalobce zaznamenaného v úředním záznamu ze dne 31.8.2014, z oznámení přestupku ze dne 31.8.2014, z vyjádření Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.11.2014 ohledně doručení rozhodnutí ze dne 16.7.2014, z úředního záznamu o podaném vysvětlení K. S. ze dne 27.11.2014, z úředního záznamu o podaném vysvětlení žalobce ze dne 4.12.2014, z plné moci uzavřené mezi žalobcem jako zmocnitelem a K. S. jako zmocněncem, z žalovaného rozhodnutí a z předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalovaný přitom akceptoval tvrzení žalobce jako přestupce, že žalobce o rozhodnutí zakazující mu zákaz řízení všech motorových vozidel nevěděl. Tedy nevědomost žalobce o vydaném pravomocném rozhodnutí, kterým mu byl vysloven zákaz řízení, není předmětem sporu, a tudíž ani předmětem dokazování v této věci. Krajský soud se proto zabýval naplněním druhého znaku nevědomé nedbalosti, tedy tím, zda žalobce mohl a měl vědět o skutečnosti, že došlo k nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, a zda mohl a měl vědět, že tím, že vozidlo v rozhodnou dobu řídil, porušil právní předpisy. Při posouzení této otázky vyšel krajský soud ze spisového materiálu a z rozhodnutí ve věci sp. zn. OSA/P-1786/13-D. Žalobce namítal, že mu bylo jeho zmocněncem panem K. S. sděleno, že o řidičské oprávnění nepřijde, a dále, že zkoušel zmocněnce opakovaně kontaktovat a že ho zmocněnec o rozhodnutí zakazujícím řízení motorových vozidel neinformoval.

Na vztah zástupce a zastoupeného ve správním řízení dopadá následující právní úprava. Dle ust. § 33 správního řádu, platí:

- (1) *Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*
- (2) *Zmocnění může být uděleno*
 - a) *k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,*
 - b) *pro celé řízení,*
 - c) *pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo*
 - d) *v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.*
- (3) *Zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka*

jednala, jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

- (4) *Jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí.*

Dle ust. § 34 správního řádu, platí:

- (1) *Zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.*
- (2) *S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*
- (3) *V pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení.*
- (4) *Správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu*

Správní řád umožňuje v ust. § 33 odst. 1 zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Plná moc je tak jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) o rozsahu zmocnění a o osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem), a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Obsahem plné moci je tak konkrétní rozsah zmocnění ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, uvedení osoby, která je k tomuto zastupování zmocněna, a podpis zmocnitele a datum, z něž je zřejmé, od kterého dne je zmocněnec oprávněn činit úkony za zastoupeného (srov. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 18.11.2015, č.j. 10 As 210/2014-47). Udělená plná moc pro zastupování opravňovala zástupce jednat za zastoupeného ve věci správního řízení ohledně předmětného přestupku vedeného pod spisovou značkou OSA/P-1786/13-D a je datována 4.3.2014, doručena správnímu orgánu dne 18.3.2014 a řádně zastoupeným podepsána. Plná moc předložená příslušnému správnímu orgánu v projednávané věci tak obsahovala všechny náležitosti. Ostatně žalobce ani nenamítal, že by plnou moc, která zmocňuje K. S. k zastupování ve správním řízení ohledně předmětného přestupku nevyhotovil, nepodepsal či že by obsah neodpovídal projevu jeho vůle.

Z uvedených ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že je typické pro vztah mezi zástupcem a zastoupeným, že zástupce vystupuje ve správním řízení jménem zastoupeného a že z úkonů, které učinil zástupce, vznikají práva a povinnosti zastoupenému. Zástupce tak jedná jménem zastoupeného, důsledky jeho úkonů však plynou vždy přímo zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti určené pro zastoupeného, jsou výhradně doručovány jeho zástupci. Tato zásada je prolomena výjimkou stanovenou v ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, podle které se zastoupenému doručují písemnosti, na jejichž základě má zastoupený ve správním řízení něco osobně vykonat. Musí se tak jednat o písemnost, již správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného jako účastníka řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn, takovým typickým úkonem je provedení výsledku účastníka řízení. V předmětném

případě žalovaný doručoval rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce za přestupek, jednalo se o rozhodnutí ve věci samé, kterým řízení končí a osobní součinnost žalobce tak již nebyla potřeba (srov. viz rozhodnutí NSS ze dne 17.12.2008, č.j. 1 As 100/2008-6). Ze správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce udělil zástupci panu K. S. plnou moc v plném rozsahu pro všechny úkony ve správním řízení. Správní orgány tak správně doručovaly ve správním řízení pouze zástupci žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci dne 22.4.2014, již dne 23.4.2014 napadl zmocněnec obviněného rozhodnutí včas podaným blanketním odvoláním, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí bylo skutečně zástupci žalobce doručeno a ten se s ním seznámil. Stejně tak bylo řádně doručeno rozhodnutí o odvolání (č.j. KrÚ 46978/2014/ODSH/13) v souladu s §24 odst. 1 správního řádu, dne 30.7.2014. Ostatně tuto skutečnost žalobce ani nerozporuje, jak je potvrzeno obsahem protokolu o soudním jednání.

Žalobce rozporuje fakt, že o rozhodnutí nevěděl. Pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodující ta skutečnost, že žalobce si zvolil pro správní řízení zástupce, tento zástupce jednal v rámci správního řízení jeho jménem, přičemž důsledky jeho úkonů vznikají přímo zastoupenému žalobci. Rozhodnutí, kterým byl žalobci uložen zákaz řízení motorového vozidla, bylo doručeno jeho zástupci v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, což žalobce ani nerozporuje, považuje se tak za doručené i zastoupenému žalobci. Žalobce v žalobě a při jednání soudu namítl, že zástupce byl zcela nekontaktní a že ho zkoušel marně kontaktovat. Na dotaz soudu, ve kterém městě ho kontaktoval, však žalobce nebyl schopen odpovědět s tím, že je to již dlouhá doba. Krajský soud uzavírá, že volba zástupce je odpovědností účastníka správního řízení a ten nese sám procesní důsledky za jednání svého zástupce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18.11.2015, č.j. 10 As 210/2014-46). nebo rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46). Ostatně žalobce věděl o vedení řízení pro dopravní přestupek, rovněž musel na základě svého postavení držitele řidičského oprávnění vědět, že mu za takový přestupek hrozí sankce zákazu činnosti ve formě zákazu řízení všech motorových vozidel a mohl a měl se důvodně domnívat, že bude o tomto přestupku rozhodnuto. K dotazu soudu při jednání dne 20.7.2016 uvedl právní zástupce žalobce v soudním řízení, že si není vědom toho, zda žalobce sám kontaktoval ohledně průběhu řízení správní orgán. Krajský soud souhlasí s argumentací orgánu prvního stupně i žalovaného (str. 3 – 5 rozhodnutí orgánu prvního stupně a str. 3 – 5 žalovaného rozhodnutí), že žalobce mohl a měl vědět, že bylo vydáno rozhodnutím ve správním řízení, pro které si zvolil zmocněnce, tedy že žalobce měl a mohl vědět, že došlo k vydání rozhodnutí, které mu zakazovalo nadále řídit motorová vozidla. Na dané věci nemůže nic změnit ani ta okolnost, že zmocněnec žalobce dle jeho tvrzení a dle smlouvy, kterou žalobce předložil soudu při jednání, zavázal žalobce k tomu, aby sám nečinil ve správním řízení úkony a aby správní orgán sám nekontaktoval, stejně tak ani údajná prohlášení zmocněnce žalobce či společnosti pro níž pracoval, že jejich klienti nehradí nikdy pokuty a že jim nejsou ukládány za spáchané přestupky žádné sankce. Ustanovení zakotvená ve smlouvě jsou v rovině soukromoprávní a nemohou vyloučit aplikaci procesních ustanovení veřejného práva, v daném případě správního řádu, tedy žalobce se měl a mohl o průběh a výsledek správního řízení zajímat, zejména jednalo-li se o řízení ve věci přestupku, za který lze uložit sankci spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Tedy odkaz žalobce na soukromoprávní ustanovení ve smlouvě nemůže být okolností, která by měla být důvodně posuzována jako okolnost bránící žalobci v tom, že měl a mohl vědět o uložené sankci. Pokud se žalobce dovolává údajných prohlášení o tom, že klienti společnosti, pro kterou měl zmocněnec žalobce pracovat, mohly spoléhat na to, že jim nebudou ukládány sankce, pak nelze takové „spoléhání se“ žalobce hodnotit jinak, než jako zcela neuvážené. Žalobce musel být

srozuměn s tím, že takové prohlášení nemůže být míněno s plnou vážností, neboť jako držitel řidičského oprávnění má znát pravidla silničního provozu včetně toho, že se za jejich porušení ukládá příslušná sankce, která může za splnění zákonných předpokladů spočívat právě i v zákazu řízení všech motorových vozidel.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se zákonem a stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány tak vycházely z náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru, s kterým se krajský soud ztotožňuje, tedy žalobce se řízením výše uvedeného vozidla bez příslušného řidičského oprávnění dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu, zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, je řádně odůvodněné, přičemž subjektivní stránka přestupku ve smyslu ust. § 4 odst. písm. b) zákona o silničním provozu byla v případě žalobce naplněna.

Tato stěžejní žalobní námitka je proto nedůvodná.

Ohledně další žalobní námitky, že žalované rozhodnutí bylo vypraveno k poštovní přepravě až téměř měsíc po jeho vypracování, tedy až 23.9.2015, a že byl přestupek dne 1.9.2015 promlčen, se krajský soud rovněž plně ztotožňuje s právním závěrem žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě ze dne 10.2.2016. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalované rozhodnutí bylo vypracováno dne 27.8.2015 a nejprve vypraveno na jméno žalobce na adresu Československé armády 1665, 535 01 Přelouč dne 28.8.2015. Dne 14.9.2015 se zásilka vrátila zpět, když na adrese sídlí městský úřad Přelouč, jak vyplývá z doručenky. Žalované rozhodnutí bylo potom vypraveno dne 24.9.2015 na jinou adresu, a to S.K.N. 2501, P., kde si ji žalobce osobně převzal dne 1.10.2015, jak vyplývá z příložené doručenky. Správný je pro posouzení prekluzivní lhůty k projednání přestupku ten rozhodující závěr žalovaného, že roční prekluzivní lhůta se prodlužuje o dobu, kdy bylo vedeno trestní řízení pro tentýž přestupek. Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Přestupek byl spáchán dne 31.8.2014. Dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se nezapočítává do celkové promlčecí lhůty doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, tj. podle řízení ve smyslu § 12 odst. 10 zákona trestního řádu. Podle záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 29.9.2014 byly toho dne ve smyslu ust. § 158 odst. 3 trestního řádu, zahájeny úkony trestního řízení pro možný přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, z toho důvodu, že žalobce dne 31.8.2014 řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Dle správního spisu prokazatelně probíhalo trestní řízení ve smyslu § 12 odst. 10 trestního řádu, pro možné spáchání přečinu ze strany žalobce (str. 1 – 44 správního spisu). Věc byla dle ust. § 159 odst. 1 písm. c) trestního řádu, pro projednání přestupku správnímu orgánu předána dne 23.12.2014, správnímu orgánu doručeno 30.12.2014. Doba, po kterou bylo vedeno trestní řízení, tj. ode dne 29.9.2014 do 30.12.2014 (85 dnů) se tak do lhůty na základě § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, nezapočítala. Doba, po kterou je možné přestupek projednat nekončí tedy 31.8.2015 (rok po spáchání přestupku), jak se domnívá žalobce, ale až 24.11.2015. Právní moci nabylo rozhodnutí dne 1.10.2015, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty.

Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu nevznikly takové náklady řízení, které by významně přesahovaly obvyklý rozsah jeho úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. července 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová